

ודחינן: מי דמי אלמנתו לכתו?

אלמנתו — לא ניהא ליה ב"הרווחה" שלה, שאין לו ענין שיהיו מעשה ידיה שייכים לה ואילו היא תהיה ניוזנית מרכושו, ולכן מעשה ידיה שייכים ליורשו, כמו שהיו מעשה ידיה שייכים לו בחייו.

אבל **בתו** — ניהא ליה ב"הרווחה" שלה, רוצה הוא שמעשה ידיה יהא שלה, ותהיה ניוזנית מנכסיו, ולא יזכו יורשו במעשי ידיה [זאת, חוץ מנדונייתה שמגיעה לה מנכסיו. רש"י].

ותמהינן: למימרא, האם רצונך לומר, **דבתו עדיפא ליה מאלמנתו**, ולכן הוא רוצה יותר בהרווחתה של בתו משל אלמנתו.

והאמר רבי אבא אמר רבי יוסי: עשו חכמים את האלמנה **אצל הבת**, דהיינו, אדם שמת, והניח אלמנה ובת שיורשת את נכסיו — כדין שאמרו לגבי **בת אצל אחין**.

דהיינו, כדין אדם שמת, והניח בת ובנים, בזמן שיש **נכסין מועטין**⁽²⁴⁾, ואין בהם מספיק לכדי מזונות הבת והאחים לשנים עשר חודש.

מה הבת אצל אחין, הדין הוא שהבת ניוזנת מנכסי האב, והאחין ישאלו על הפתחים לצורך מזונותיהם.

האם נאמר שהאחין הזנים אותה, במקום אב קיימי. ולכן, **מה התם**, כמו בשעה שאביה חי וזן אותה שייכים מעשה ידיה לאב, הכא נמי, כאשר היא ניוזנית מן האחים מעשה ידיה לאחין.

או דלמא, לא דמי הבת הניזונית מן האחים לאב.

כי התם — **מדרידה מיתזנא**. הרי היא ניוזנת מממונו של האב, ולכן מעשה ידיה שייכים לו.

אבל **הכא**, בבת הניזונית מן האחים, הרי לא **מדרידה מיתזנא**, לא מממונם היא ניוזנית, אלא מחמת תנאי כתובת אמן, שממונו של האב משועבד לה, היא ניוזנית, ולכן אין להם זכות במעשי ידיה!

אמר ליה רב ששת, **תניתיה** [שנינו במשנה דבר זה]:

דתנן: **אלמנה ניוזנת מנכסי יתומים**. וגם זה מתנאי כתובה הוא, שכך כתוב בה: "את תהא יתבא בביתי ומתזנא מנכסי כל ימי מיגר ארמלותך", ומעשה ידיה — שלהן.

ומוכח שהיתומים עומדים במקום האב, ולכן מעשה ידיה של האלמנה שלהם, על אף שהיא ניוזנית מהם מכח שיעבוד כתובתה. ואם כן, הוא הדין שיש להם זכות במעשי ידיה של הבת הניזונית מהם, אם כי נכסי אביהם משועבדים למזונותיהם.

לעולם!

והביאו, דנראה לר"י, דדוקא כשיש אלמנה וגם בנים ובת, אז תקנו מזונות לאלמנה, שנתנו לה מה שהיה ליקח לבת, והיינו עד שתיכבר

24. הקשו התוס', באלמנה אצל הבת, אמאי קרי ליה נכסים מועטים, בשלמא בבת אצל אחים, נכסים מועטים היינו כשאין שיעור כדי שיוזנו אלו ואלו עד שיכגרו. אבל אלמנה הרי ניוזנת